

Anerkendelse

Det falder mig ikke nemt at skrive, men med Herrens hjælp er det nu fuldført. Jeg ønsker at takke Herren Jesus for at have inspireret mig til at skrive bogen.

Min kærlighed og hengivenhed giver jeg til min hustru, Judy. Jeg kalder hende 'min herlighed' efter 1.Kor. 11,7. Hun hjælper mig med at holde jordforbindelsen. Jeg er så velsignet med en familie, der accepterer mig som den, jeg er. Tak også til mine døtre, Lynn og Michele, og deres familier.

Uden Naomi Mathews havde der ikke været noget manuskript. Hun har virkelig hjulpet mig ved at skrive og redigere teksten. Hun har gentagne gange imponeret mig med sin kunnen ved computeren og med det engelske sprog samt det, at hun har været i stand til at læse mine kragetæer. Tak til dig, Naomi. Også en tak til hendes mand, Larry, for alle de gange han har serveret frokoster og skovlet sne fra min bil.

Jeg kan huske, hvad min far fortalte mig, da jeg var en stor dreng: "Hvis du får én god ven her i livet, er du heldig. Hvis du får flere, er du i sandhed velsignet." Og ja, jeg er blevet så rigeligt velsignet. Min tak går til Bob og Ann Wooldridge og til Glen og Anne Wooldridge for i mange uger at have stillet Bobs kontor i Wooldridges Boat Company i Seattle til rådighed, så jeg kunne skrive bogen.

Min tak går også til Angelo og Therese Borrelli, fordi jeg måtte bo hos dem, når jeg mødtes med Naomi ved udarbejdelsen af bogen.

En speciel tak går til alle dem, som har bedt for mig og opmuntret mig og været med til at støtte økonomisk, så projektet kunne gennemføres.

Forord

Efter at have læst *Exodus II* fra 1983 spørger mange mennesker om en opdatering omkring jødernes tilbagevenden til Israel fra det tidligere Sovjetunionen.

At skrive om profetiske hændelser er en vanskelig balancegang, og det skal det også være, så forfatteren kun gengiver det, han hører fra Herren.

At skrive en bog er en stor ting – i særdeleshed for mig. Hver gang jeg kommer ind i en boghandel, kommer jeg til at tænke på ordene fra Prædikerens bog 12,12: ”*Min søn, lad dig advare! Der er ingen ende på de mange bøger, der skrives, og den megen læsning bliver man træt af.*” Så Gud måtte virkelig gøre det meget klart for mig, at jeg skulle skrive endnu en bog. Og af forskellige årsager opsatte jeg skrivningen i det uendelige, men så kom inspirationen fra Helligånden endelig.

Nogle mennesker mente, jeg måtte have en skrue løs, da *Exodus II* udkom. Hvordan i al verden skulle en af verdens mægtigste nationer nogensinde hoste op med den jødiske befolkning, som var bag dens grænser, og tillade dem at rejse til Israel? Mange mente, at det aldrig kunne lade sig gøre. Jeg var bare budbringeren. Som professoren i gammeltestamentlig historie fra Elim Bible College i London sagde: ”Hvis dette sker, så ved vi, at Steve hørte fra Gud.” Dette sagde han ved en konference i Bryssel i Belgien i 1984, hvor vi begge var talere. Han fortsatte: ”Hvis det ikke sker, hørte han ikke fra Gud.”

Da Sovjetunionen gik i opløsning lige for øjnene af os, faldt også jerntæppet, og Berlin-muren blev brudt ned. Jøderne fra det tidligere Sovjet begyndte at rejse til Israel i et omfang, som ikke tidligere var set. Mens denne bog skrives, er mere end 900.000 jøder rejst til Israel. Al ære til Gud.

I 1990 blev jeg inviteret til at tale i en messiansk menighed i Israel. Da pastoren introducerede mig til menigheden, bad han mig først om tilgivelse. Jeg blev meget forbavset, for jeg havde kendt ham siden 1975. Men årsagen til hans bøn om tilgivelse var, at han aldrig havde troet, at jøderne ville komme ud af Rusland. Og selvfølgelig tilgav jeg ham. Så viste han mig de 150 mennesker, der benyttede høretelefoner den morgen. Han sagde, det var de russiske jøder i hans menighed, der nu fik oversættelse fra hebraisk til russisk. Han bad om undskyldning for ikke at have troet eller bedt for deres tilbagevenden.

Da hundredtusinder jøder kom til Israel fra Rusland, forstod folk, at jeg ikke havde slået hovedet.

Nogle kristne har forkastet den tanke, at Israel skulle havde noget med endetiden at gøre, og ser det som ganske absurd, at jødernes tilbagevenden til Israel skal resultere i den største, evangeliske indhøstning, verden nogensinde har set. Det er tiden nu, hvor Gud vil sætte andre i stedet for dem, der har sådan en holdning.

Jeg tror, at denne bog vil blive til velsignelse for mange.

Ved flere lejligheder er jeg blevet spurgt, om jeg aldrig har tvivlet på jødernes tilbagevenden til Israel fra det tidligere Sovjet. Mit svar har altid været: ”NEJ!” fordi: *”Lovet være Herren, dag efter dag, Gud bærer os, han er vor frelse. Sela.”* (Sl. 68,20) Herren forsikrer mig dagligt om sit nærvær. Han har gjort det samme, når det gælder denne bog.

Det er overhovedet ikke min mening med denne bog at give

en opskrift på at føre åndelig krigsførelse på en særlig måde. Derfor må læseren være meget påpasselig med ikke at kopiere den forbøns-metode, der er beskrevet i bogen. Men jeg håber, det vil opmuntre læseren til at bede og søge Herren mere og mere.

Gud gør aldrig den samme ting to gange. Akkurat som vi læser i 2.Samuel 5, stoppede David op for at bede Herren om hans ledelse i kampen mod filisterne. Efter at have lidt nederlag prøvede filistrene igen med den samme hær, det samme sted som før, på samme måde som før, at slå Davids hær. Men David søgte Herren for at høre hans krigsplan. David stolede ikke på sejre eller succeser. David stolede på Gud Herren. Det må vi også gøre. Herren gav ham en helt anden plan for at slå filistrene den anden gang.

Derfor må du ikke kopiere andre i åndelig krigsførelse. Skeuas sønner gjorde det i Ap.G. 19,13-16, og de måtte flygte nøgne og sårede.

”Derfor kommer jeg over profeterne, siger Herren, for de stjæler mine ord fra hinanden” (Jer. 23,30).

Jeg vil opmuntre dig til at søge Herren om, hvordan du skal bede i en sag, og han vil give dig sin plan. Det vil ikke blive det samme som det, du læser i denne bog – eller i andre.

Steve Lightle